

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 020229 25 Kž
Sarajevo, 10.03.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Emira Neradina kao članova vijeća, uz učestvovanje zapisničarke Armine Kopic, u krivičnom predmetu protiv optuženog E.Z. zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Novog Travnika i branitelja optuženog E.Z., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 020229 25 K od 09.07.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.03.2026. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Nihada Halilčevića, optuženog E.Z.i njegovog branitelja, advokata Hajrudina Pokvića iz Bugojna, donio je

PRESUDU

Žalbe kantonalne tužiteljice iz Novog Travnika i branitelja optuženog E.Z.se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 020229 25 K od 09.07.2025. godine, potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 020229 25 K od 09.07.2025. godine, optuženi E.Z. je oglašen krivim za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 4. u vezi sa članom 332. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa je sud optuženog, na osnovu navedene zakonske odredbe i primjenom članova 49. stav 1. KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Na osnovu člana 77. stavovi 1., 2. i 3. KZ FBiH optuženom je izrečena sigurnosna mjera zabrane upravljanja prijevoznim sredstvom B kategorije u trajanju od 6 (šest) mjeseci računajući od pravosnažnosti presude u čije trajanje se ne uračunava vrijeme izvršenja kazne zatvora. Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 1.416,28 KM koji se sastoje od paušala u iznosu od 100,00 KM i troškova provedenih vještačenja u iznosu od 1.316,28 KM.

Protiv ove presude žalbe su izjavili kantonalna tužiteljica iz Novog Travnika (kantonalna tužiteljica) i branitelj optuženog E.Z., advokata Hajrudin Pokvić iz Bugojna (branitelj optuženog).

Žalbom kantonalne tužiteljice prvostepena presuda se pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da ovaj sud uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači u odluci o kazni i da optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju.

Branitelj optuženog, žalbom prvostepenu presudu pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, troškovima postupka, imovinskopravnom zahtjevu i „objavljivanju presude“, s prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se optuženom izrekne uvjetna osuda ili kazna zatvora ispod zakonskog minimuma propisane kazne za ovo krivično djelo.

Branitelj optuženog je u odgovoru na žalbu kantonalne tužiteljice predložio da ovaj sud istu odbije kao neosnovanu.

Federalni tužitelj je u podnesku broj T06 0 KTDŽ 0035429 25 2 od 06.10.2025. godine, predložio da se žalba kantonalne tužiteljice uvaži i preinači pobijana presuda, na način da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a da se žalba optuženog, izjavljena putem branitelja, odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH, federalni tužitelj je izjavio da ostaje u cijelosti kod navoda i prijedloga iz pomenutog podneska. Branitelj optuženog je izjavio da ostaje kod svih osnova, navoda i prijedloga iz svoje žalbe, kao i kod navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu kantonalne tužiteljice. Optuženi se pridružio navodima svog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu kantonalne tužiteljice, odlučio kao u izreci presude iz razloga koji slijede:

Prije svega, iz obrazloženja pobijane presude (stranice 8 i 9.), proizilazi da je sud pri odmjeravanju kazne kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio da ranije nije osuđivan, da je na glavnom pretresu praktično priznao krivnju za nastanak saobraćajne nezgode i posljedice u obimu u kojem je i oglašen krivim, te da mu je zbog predmetne saobraćajne nezgode narušeno psihičko zdravlje. S druge strane, sud je kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio činjenice da je optuženi u vrijeme nastanka saobraćajne nezgode bio pod utjecajem alkohola u vrijednosti od 0,78 promila, da je tom prilikom vozio nedozvoljenom brzinom od 67 km/h, iako je dozvoljena brzina na tom mjestu 50 km/h, te da su u saobraćajnoj nezgodi (pored smrti jedne osobe – srodnik optuženog), višestruke teške tjelesne ozljede zadobili oštećeni H.Đ., mlđb. A.Đ., a lake tjelesne ozljede zadobio oštećeni E.I.. Sud je u konačnici zaključio da će se izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, kroz ciljeve specijalne i generalne prevencije.

Osporavajući pobijanu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, kantonalna tužiteljica je istakla da je sud precijenio olakšavajuće okolnosti, dok otežavajuće okolnosti nije cijenio u dovoljnoj mjeri, pa je optuženom izrekao minimalnu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Obrazloženo je da sud neopravdano daje značaj i pogrešno cijeni takozvano praktično priznanje krivnje, jer se ne radi o priznanju krivnje koje bi doprinijelo ekonomičnosti i efikasnosti postupka. S tim u vezi, u žalbi je istaknuto da optuženi nije priznao krivnju, svi predloženi dokazi na glavom pretresu su izvedeni, osim nalaza vještaka medicinske struke, jer obrana nije osporavala vrstu i mehanizam nastanka povreda koje su oštećeni zadobili. „Praktično priznanje krivnje“, prema stavu kantonalne tužiteljice, je imalo za cilj stvaranja predodžbe da optuženi priznaje izvršenje krivičnog djela i stvaranje olakšavajućih okolnosti, iako je tokom dokaznog postupka aktivno iznosio obranu i predlagao dokaze. Dalje, da optuženi nije doprinjeo razrješenju stanja stvari obzirom da je predloženim dokazima nepobitno utvrđeno činjenično stanje i rasvjetljene okolnosti počinjenja krivičnog djela.

Mada kantonalna tužiteljica u žalbi navodi da je sud prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne precijenio olakšavajuće okolnosti, iz daljeg obrazloženja ovog žalbenog prigovora (kada su u pitanju olakšavajuće okolnosti koje je sud cijenio), proizilazi da se jedino osporava ocjena suda u pogledu olakšavajuće okolnosti da je optuženi na glavnom pretresu praktično priznao krivnju za nastanak saobraćajne nezgode i posljedice u obimu u kojem je i oglašen krivim.

Međutim, žalbeni navodi kojim se obrazlaže prigovor da je sud precijenio ovu olakšavajuću okolnost, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost odluke suda o kazni. Naime, tužiteljica zanemaruje utvrđenja prvostepenog suda (koje u žalbi uopće nije osporila) iz kojih proizilazi da je optuženi na način opisani u izreci prvostepene presude postupao protivno odredbi člana 49. stav 4. Zakona o osnovama sigurnosti prometa na putevima u BiH, a što je imalo za posljedicu smrt jedne osobe, teške tjelesne ozljede dvije osobe i lake tjelesne ozljede jedne osobe, pa ga je sud oglasio krivim za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 4. u vezi sa članom 332. stav 3. KZ FBiH. Izvršenje te radnje (po dolasku na raskrslu kod kuljanskog mosta nije propustio vozilo koje se kretalo na putu sa prvenstvom prolaza nego se nastavio kretati kroz istu raskrslu) i njenu posljedicu, optuženi je priznao, pa je sud takvo ponašanje optuženog (nakon počinjenja krivičnog djela) cijenio kao olakšavajuću okolnost. Dakle, optuženi je oglašen krivim da je predmetno krivično djelo izvršio nehatnim, a ne umišljajnim postupanjem kako je to u optužnici bilo opisano (izmijenjena na glavnom pretresu u odnosu na količinu alkohola u krvi) i kako mu je bilo stavljeno na teret (da je optuženi prekoračio dozvoljenu brzinu i vozilom upravljao pod dejstvom alkohola), jer je sud našao da nije dokazano da kršenje odredbi članova 44. stav 1. i 174. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti prometa na putevima u BiH stoji u uzročno-posljedičnoj vezi sa nastankom saobraćajne nezgode. Stoga, je sud u konačnici u okviru otežavajućih okolnosti cijenio to što je optuženi u vrijeme nastanka saobraćajne nezgode bio pod utjecajem alkohola u vrijednosti od 0,78 promila i da je tom prilikom vozio nedozvoljenom brzinom od 67 km/h (iako je dozvoljena brzina na tom dijelu puta 50 km/h).

Kada je riječ o otežavajućim okolnostima, u žalbi kantonalne tužiteljice je navedeno da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra i da je izricanjem minimalne kazne zatvora relativizirao okolnost da je krivičnim djelom za koje je optuženi oglašen krivim jedna osoba smrtno stradala, dvije osobe od kojih je jedna maloljetna su

zadobile teške po život opasne povrede, a jedna osoba lake tjelesne povrede. Nadalje, da je okolnost, da se optuženi svjesno doveo u stanje alkoholiziranosti, a potom vozio nedozvoljenom brzinom, naročito otežavajuća, da svaki prosječan čovjek/vozač ima svijest da je uslijed alkoholiziranosti smanjena mogućnost percepcije i prosudbe, pa umjesto da poveća oprez zbog stanja alkoholiziranosti, isti još i upravljao vozilom nedozvoljenom brzinom, koje okolnosti prema mišljenju tužiteljstva nije uobičajeno kršenje propisa zbog nedostatka pažnje već drsko i bezobzirno ponašanje, uslijed kojeg je nezaustavljanjem na raskrsnici optuženi uzrokovao saobraćajnu nezgodu. Obzirom na navedeno, kantonalna tužiteljica je istakla da prvostepeni sud nije dao adekvatan značaj otežavajućim okolnostima, osobito imajući u vidu jačinu povrede zaštićenog dobra, okolnosti izvršenja konkretnog krivičnog djela, njegove štetne posljedice, pa je stava da se izrečenom kaznom zatvora u trajanju od jedne godine, ne može ostvariti kako opća tako ni posebna svrha kažnjavanja. U žalbi je navedeno i to da je sud prilikom odmjeravanja kazne trebao cijeniti i učestalost saobraćajnih nezgoda, čija brojnost i posljedice su zabrinjavajući. Tužiteljica je u daljem slijedu žalbe izložila evidenciju saobraćajnih nezgoda prema službenim podacima MUP SBK u 2024. godini.

Ni ovi žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje odluku suda u pogledu visine izrečene kazne zatvora. Najprije, okolnost da je jedna osoba smrtno stradala predstavlja obilježje bića krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, pa se i nije mogla cijeliti kao otežavajuća okolnost. Kada je riječ o daljnoj posljedici (da je u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi višestruke teške tjelesne ozljede zadobili oštećeni H.Đ., mldb. A.Đ., a lake tjelesne ozljede zadobio oštećeni E.I.), po ocjeni ovog suda, utvrđenim otežavajućim okolnostima koje se odnose na jačina ugrožavanja, odnosno povredu zaštićenog dobra sud je dao odgovarajući značaj, pri tome cijenio niz olakšavajućih okolnosti (optuženi nije ranije osuđivan, da su ga posljedice teško pogodile zbog čega mu je psihičko zdravlje narušeno, da je na glavnom pretresu praktično priznao krivnju za nastanak saobraćajne nezgode i posljedice u obimu u kojem je i oglašen krivim).

U odnosu na žalbene navode, da se optuženi svjesno doveo u stanje alkoholiziranosti, a potom vozio nedozvoljenom brzinom, a što po mišljenju tužiteljstva nije uobičajeno kršenje propisa zbog nedostatka pažnje već drsko i bezobzirno ponašanje, uslijed kojeg je nezaustavljanjem na raskrsnici optuženi uzrokovao saobraćajnu nezgodu, kantonalna tužiteljica ponovo zanemaruje utvrđenja prvostepenog suda (da se nije radilo o grubom ili bezobzirnem obliku kršenja saobraćajnih propisa, odnosno da kršenje odredbe članova 44. stav 1. i 174. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti prometa na putevima u BiH nije bilo u uzročno-posljedičnoj vezi sa nastankom saobraćajne nezgode), o čemu su u presudi dati određeni razlozi. Prvostepena presuda se ne osporava zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, niti se žalbom osporavaju dati razlozi suda u tom pravcu. Stoga, žalbeni navodi kantonalne tužiteljice da se optuženi svjesno doveo u stanje alkoholiziranosti, a potom vozio nedozvoljenom brzinom i da to nije uobičajeno kršenje propisa zbog nedostatka pažnje već drsko i bezobzirno ponašanje, uslijed kojeg je nezaustavljanjem na raskrsnici uzrokovao saobraćajnu nezgodu, su bez osnova.

Kako primijena odredbe člana 49. stav 1. KZ FBiH podrazumijeva princip individualizacije kazne, to žalbeni navod kantonalne tužiteljice da je sud prilikom odmjeravanja kazne trebao cijeniti i učestalost saobraćajnih nezgoda, čija brojnost i posljedice su zabrinjavajući, ne može dovesti u pitanje pravilnost odluke o kazni.

Kada je riječ o žalbi branitelja optuženog, neosnovan je njegov prigovor da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti, obzirom da je prvostepeni sud, po ocjeni ovog suda, dao odgovarajući značaj olakšavajućim okolnostima koje su došle do izražaja prilikom odmjeravanja kazne za konkretno krivično djelo. To proizilazi iz činjenice da je optuženom, i pored postojanja otežavajućih okolnosti (naprijed navedene), kazna odmjerena u visini posebnog minimumu propisane kazne zatvora za konkretno krivično djelo.

Potom je branitelj u žalbi prigovorio da prvostepeni sud nije cijenio da u ovom slučaju postoje naročito olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, jer je u toku postupka utvrđeno da je optuženi neosuđivana osoba u dvadesetim godinama, da su njega posljedice navedenog krivičnog djela teško pogodile (odmah je poslije nezgode posjećivao psihijatre i psihologe koje i danas posjećuje) i da je u istoj nezgodi, zadobio i fizičke ozljede. Dalje je branitelj u žalbi istakao da je samo izvršenje djela utjecalo na optuženog i da treba imati u vidu da je u ovoj saobraćajnoj nezgodi smrtno stradala njegova „dajinica“ A.I. za koju je optuženi (kao i njenom porodicom) bio vezan, te da posebno treba cijeliti da se muž od nastradale A.I. i dalje druži i održava kontakte sa optuženim i njegovom porodicom i da optuženi (kao i njegova porodica) maksimalno pomažu porodicama nastradalih, a što proizilazi iz iskaza oštećenih. Sve navedene okolnosti, prema stavu branitelja, dovoljno ukazuju da se sa uvjetnom osudom ili ublaženom kaznom zatvora može postići svrha kažnjavanja.

Međutim, navedeno nije od uticaja na pravilnost odluke o krivičnopravnoj sankciji. Ovo stoga, što okolnosti koje je naveo branitelj optuženog u žalbi, pored utvrđenih otežavajućih okolnosti, ne mogu dobiti karakter naročito olakšavajućih okolnosti iz člana 50. tačka b) KZ FBiH, koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, kako se to neosnovano žalbom branitelja tvrdi. Istima je prvostepeni sud dao odgovarajući značaj, pri tome ih pravilno vrednujući, a one u svojoj sveukupnosti, i po ocjeni ovog suda, opravdavaju izricanje zakonom propisane minimalne kazne zatvora za predmetno krivično djelo. Stoga, izrečena kazna zatvora u trajanju navedenom u izreci pobijane presude je adekvatna okolnostima konkretnog slučaja kojom će se postići svrha kažnjavanja u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH, kako to pravilno zaključuje prvostepeni sud.

Branitelj optuženog, osim što je u uvodu žalbe naveo da presudu pobija i zbog odluke o troškovima postupka, imovinskopravnom zahtjevu i „objavljivanju presude“, u žalbi te žalbene osnove nije obrazložio, a presuda se povodom žalbe u skladu sa članom 321. ZKP FBiH po službenoj dužnosti ispituje samo u pogledu toga da li je učinjena povreda Krivičnog zakona na štetu optuženog.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničarka
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija, s.r.